

અધ્યાય ૪૮

સાશંક ભક્ત અનુગ્રહકરણ

શ્રી ગણેશાય નમઃ । શ્રી સરસ્વત્યૈ નમઃ । શ્રી ગુરુભ્યો નમઃ ।
શ્રી કુલદેવતાયૈ નમઃ । શ્રી સીતારામચંદ્રાભ્યાં નમઃ ।
શ્રી સદ્ગુરુસાઈનાથાય નમઃ ।

શું શ્રી સાઈબાબા સદ્ગુરુ હતા ? એ પ્રશ્નના ઉત્તરમાં સદ્ગુરુનાં સર્વ લક્ષણ આ નીચે આપું છું :

સદ્ગુરુનું લક્ષણ : જે વેદ-વેદાંગ-ષ્ટશાસ્ત્રનો બોધ કરે છે, જે સમાધિ ચઢાવે છે, જે દેહ પર વૈષ્ણવનાં તિલક કરે છે, જે બ્રહ્મનું આનંદજનક વિવેચન કરે છે, જે શિષ્યોને મંત્ર આપી ચોક્કસ સંખ્યામાં એ મંત્રરૂપ કરવાની શિષ્યને આજ્ઞા દે છે છતાં ચોક્કસ મુદતમાં તેના ફળની ખાતરી દેતા નથી. જે વાચાળ બનીને અંતિમ સિદ્ધાન્ત મળેના ભલે સમજાવે છતાં પોતાને તો એ આત્મદર્શનનો મુદ્દલ અનુભવ નથી, તેવા પુરુષ સદ્ગુરુ નથી, પણ જે આપણને સાચી સમજ આપીને આ લોક તેમજ પરલોકના ભોગનો આપણામાં અભાવો ઉત્પન્ન કરે છે તથા આત્મદર્શનની ભૂખ જાગૃત કરે છે, જે આત્મદર્શનના શાસ્ત્રી તેમજ અનુભવ-જ્ઞાનમાં પારંગત છે, તે પુરુષ જ સદ્ગુરુ કહેવાય છે. જેને પોતાને આત્મદર્શન ન થયું હોય તે શિષ્યોને ક્યાંથી કરાવી શકે ? સ્વપ્નમાં પણ શિષ્ય પાસેથી સદ્ગુરુ કશી સેવા અગર લાભ મેળવવાની આશા રાખતા નથી. ઊલટા પોતે શિષ્યની સેવા કરવા ઇચ્છે છે. પોતે મોટા અને શિષ્ય છોટા એવો વિચાર કદી મનમાં પણ લાવતા નથી. શિષ્ય પર પુત્ર જેટલો પ્રેમ રાખે છે. એટલું જ નહિ પણ તેને પોતાના સમાન અગર બ્રહ્મ સમાન ગણે છે. સદ્ગુરુ શાંતિનું સ્થાન છે. એ તેમનું પ્રથમ લક્ષણ છે. તે કદી ચિંતાતુર કે અશાંત બનતા નથી. તેમને વિદ્યાનો ગર્વ નથી. રાય-રંક, નાના-મોટા સર્વ તેમને મન એકસરખા છે.

મારા ગત જન્મના પુણ્યસંચયને લીધે શ્રી સાઈબાબા જેવા મને સદ્ગુરુ મળ્યા અને હું તેમના આશીર્વાદ પામ્યો. એ મારું પરમ સદ્ભાગ્ય સમજું છું. યુવાનીમાં પણ ચલમ સિવાય તેમણે કોઈ વસ્તુ પાસે રાખી નથી. કુટુંબ-કબીલું કે ઘરબારનો કોઈ આશ્રય તેમને નહોતો. અઢાર વર્ષની વયથી જ અબ્નેડ સંપૂર્ણ મનોનિગ્રહ પાળતા. એકાંત સ્થાનમાં અભય બનીને રહેતા. સદા આત્મનિમગ્ન જ રહેતા. ભક્તોની પવિત્ર કામના લક્ષમાં લઈ તેમનું શ્રેય સદા સાધતા. દેહધારી હતા તે વેળા ભક્તોને જે કંઈ અનુગ્રહ કરતા તે જ પોતે મહાસમાધિ પછી પણ કરે છે. ભક્તોએ તો માત્ર આટલું જ કરવાનું છે : શ્રદ્ધા-ભક્તિનો દીવડો પ્રગટાવી પ્રેમજ્યોતિ વડે તે બાળવો. એથી આત્મદર્શનના જ્ઞાનની જ્યોતિ પ્રગટશે તથા તે ઉજ્જવળ બનશે. પ્રેમ વિનાનું જ્ઞાન શુષ્ક છે. એવું જ્ઞાન કંઈ કામનું નથી, પ્રેમ વિના સંતોષ નથી. માટે અખંડ અસીમ પ્રેમ રાખવો. પ્રેમની શું પ્રશંસા કરું ? પ્રેમ પાસે બધું તરણાતુલ્ય છે. પ્રેમ જાગૃત થશે તો ભક્તિ-વૈરાગ્ય-શાંતિ-મુક્તિ સર્વના ખજાના ખુલ્લા થશે. આપણામાં તીવ્ર લાગણી ન જન્મે ત્યાં લગી કોઈ વસ્તુ પર પ્રેમ થતો નથી. માટે જ જ્યાં સત્ય લાગણી સાથે આતુર ભાવ છે, ત્યાં સાક્ષાત્ પ્રભુ પ્રગટ થાય છે. જેમાં પ્રેમનો પણ સમાવેશ થઈ જાય છે અને એ જ મુક્તિનું સાધન છે.

હવે આ અધ્યાયની મુખ્ય કથા કહીએ : દંભથી કે પવિત્ર ભાવથી કોઈ પણ માણસ સાચા સંત પાસે જઈ તેના ચરણનો આશ્રય લે છે તો છેવટે તેનું કલ્યાણ જ થાય છે. આ વસ્તુનું દષ્ટાંત નીચેની કથામાં જોશો.

શ્રી શેવડે : સોલાપુર જિલ્લામાં અક્કલકોટના શ્રી સપટણેકર વકીલાતનો અભ્યાસ કરતા હતા. એક વાર તેના મિત્ર શેવડે તથા બીજા વિદ્યાર્થીઓ એકબીજાનો અભ્યાસ કેવો છે તેની અંદરોઅંદર પ્રશ્નો પૂછીને ખાતરી કરતા હતા. તેમાં જણાઈ આવ્યું કે શેવડે સાવ પછાત છે. એથી બધા તેની મશ્કરી કરવા લાગ્યા. ત્યારે શેવડેએ કહ્યું, “મેં પરીક્ષાની તૈયારી કરી નથી એ ખરું પણ હું પરીક્ષામાં પાસ ચોક્કસ થવાનો છું. મારા સાઈબાબા જ મને પરીક્ષામાં પાસ કરવાના છે.” આ વાત સાંભળીને સપટણેકરને અચંબો થયો અને શેવડેને એક બાજુ લઈ જઈને પૂછ્યું કે “તમે આટલી ખાતરી આપો

છો તે સાઈબાબા કોણ છે?” ત્યારે શેવડેએ ઉત્તર દીધો : “અહમદનગર જિલ્લામાં શિરડી ગામની મસીદના તે ફકીર છે. એ મહાન સત્પુરુષ છે. બીજા સંતો ભલે રહ્યા પણ શ્રીબાબા તો અબ્નેડ છે. પૂર્વજન્મનાં પુણ્ય હોય તો જ તેમનાં દર્શન થાય છે. મને તો તેમના પર પૂરી શ્રદ્ધા છે. તે કહે છે, તે કદી જુદું પડતું નથી. તેથી મને તો ખાતરી છે કે તેમની કૃપાથી હું છેલ્લી એલ.એલ.બી.ની પરીક્ષામાં જરૂર પાસ થઈશ.” સપટણેકરે તેની આ અંધશ્રદ્ધા હસી કાઢી અને શેવડેની તથા બાબાની ઠેકડી કરી.

શ્રી સપટણેકર : સપટણેકર એલ.એલ.બી. માં પાસ થયા અને અક્કલકોટમાં વકીલાત કરવા માંડી. એ પછી દસ વર્ષ બાદ સને ૧૯૧૩માં ગળાના રોગથી તેનો એક પુત્ર ગુજરી ગયો. તેથી તેને ભારે આઘાત લાગ્યો. પંઢરપુર, ગંગાપુર અને એવાં પવિત્ર સ્થળોની યાત્રા કરી ચિત્તની શાન્તિ મેળવવાના તેણે ઘણા પ્રયત્નો કર્યા. પણ શાન્તિ થઈ નહીં. વેદાંતના વાચનથી પણ કંઈ લાભ થયો નહીં. દરમ્યાન શેવડેની બાબા પરની શ્રદ્ધા તથા તેમની કહેલી વાત તેને યાદ આવી. તેથી શિરડી જઈ બાબાનાં દર્શન કરવાની તેની ઇચ્છા થઈ. પોતાના નાનાભાઈ પંડિતને સાથે લઈ તે શિરડી ગયા. દૂરથી જ દર્શન કરી આનંદ પામ્યા. પાસે જઈ દંડવત્ પ્રણામ કરી ભક્તિથી બાબાના ચરણમાં શ્રીફળ મૂક્યું. તે વખતે બાબા બોલી ઊઠ્યા, “ચલ હટ.” સપટણેકર માથું નમાવી પાછા હઠી એક બાજુ પર જઈને બેઠા. હવે શું કરવું; તેની સલાહ આપે એવા કોઈ માણસને પૂછવાની તેની ઇચ્છા થઈ. કોઈએ તેમને બાબા શીમ્પીનું નામ આપ્યું. સપટણેકરે તેને મળીને સહાય માગી. બાબાના ફોટો ખરીદી મસીદમાં આવી એક ફોટો બાબા શીમ્પીએ હાથમાં લીધો અને બાબાના હાથમાં મૂક્યો. એ ફોટો કોનો છે એમ બાબાએ પૂછ્યું; ત્યારે સપટણેકર તરફ આંગળી કરી બાબાએ કહ્યું કે “આ ફોટો મારા ચોરનો છે.” એટલું બોલી બાબા હસ્યા અને બીજા સૌ પણ હસવા લાગ્યા. બધાએ હસવાનું બાબાને પૂછ્યું અને તે સાથે બાબાના સાષ્ટાંગ દંડવત્ પ્રણામ કરવા લાગ્યા. ત્યારે વળી બાબા બોલી ઊઠ્યા: “ચલ હટ.” હવે શું કરવું તે સપટણેકરને સૂઝ્યું નહીં. તે તો બન્ને હાથ જોડી બાબા પાસે પ્રાર્થના કરવા બેઠા. એવામાં

ત્યાંથી એકદમ ચાલી જવાની બાબાએ તેને આજ્ઞા કરી. બાબાની આજ્ઞાને માન આપવું જ જોઈએ. તેથી પોતાને પુનઃદર્શનની રજા મળે એવી પ્રાર્થના કરી સપટણેકર શિરડી છોડી ગયા.

શ્રીમતી સપટણેકર : એક વર્ષ વીતી ગયું. છતાં સપટણેકરના ચિત્તની શાન્તિ થઈ નહોતી. તે ગંગાપુર ગયા. ત્યાં ચિત્ત વધુ અસ્વસ્થ થયું. આરામ સારું મોઢગામ ગયા અને છેવટ કાશી જવાનું નક્કી કર્યું. કાશી જતાં અગાઉ બે દિવસ પહેલાં તેની સ્ત્રીને સ્વપ્નદર્શન થયું. સ્વપ્નમાં પોતે ઘડો લઈને લક્ષ્મણને કૂવે પાણી ભરવા જતી હતી. ત્યાં માર્ગમાં લીમડાના ઝાડ તળે માથા પર કપડાનો ટુકડો વીંટીને બેઠેલા ફકીર ઊઠીને તેની પાસે આવ્યા અને બોલ્યા, “અરે દીકરી, તું શા માટે અમસ્તી થાકી ગઈ છે ? હું તારો ઘડો નિર્મળ પાણીથી ભરી આપું.” પણ તેને ફકીરની બીક લાગી. તેથી ખાલી ઘડો લઈને તે ઉતાવળી પાછી આવી. ફકીર પણ તેની પાછળ આવ્યા. એવામાં ઊંઘ ઊડી ગઈ અને તેની આંખ ઊઘડી ગઈ. આ સ્વપ્નની વાત બાઈએ પોતાના ઘણીને કરી. આ મંગળ શુકન છે એમ માની બન્ને જણ શિરડી આવ્યાં. મસીદમાં ગયાં ત્યારે બાબા ત્યાં હાજર નહોતા. તે લેંડી પર ગયા હતા. તેથી આવે ત્યાં સુધી રાહ જોઈ એ બેઠાં. બાબા આવ્યા ત્યારે સ્વપ્નમાં પોતે જે ફકીરને જોયા હતા તેના જ જેવા બાબા તેણે દીઠા. પ્રેમ-ભક્તિથી બાઈએ બાબાને સાષ્ટાંગ પ્રણામ કર્યા અને તેમને નીરખતી બેઠી. તેની નમ્રતા દેખીને બાબા બહુ રાજ થયા અને એક જણને લાક્ષણિક ઢબે પોતે એક વાર્તા કહેવા લાગ્યા : “મારા હાથ, પેટ તથા કેડ ઘણા વખતથી દુખે છે. મેં ઘણી દવા કરી પણ દુઃખ કમી થતું જ નથી. દવાથી મને આરામ ન થયો. તેથી હું તો દવાથી કંટાળી ગયેલ છું. એ બધું દુઃખ એકદમ કેમ અલોપ થયું તે જોઈ મને ભારે આશ્ચર્ય થાય છે.” આ વાતમાં તેમણે કોઈનું નામ આપ્યું નહોતું છતાં શ્રીમતી સપટણેકરની જ આ વાત હતી એમ તે સમજી ગઈ. કેમ કે બાબાના વર્ણન મુજબ પોતાને જ પીડા થતી હતી અને દર્શન કરતાં હવે આરામ લાગતો હતો.

પછી શ્રી સપટણેકર દર્શન કરવા આગળ આવ્યા. આ વખતે પણ તેમને તો ‘ચલ, હટ’ એમ જ કહ્યું. પણ તેમને પસ્તાવો ખૂબ થતો હતો અને

બાબાની ક્ષમા માગવા ઇચ્છતા હતા. તેથી તે મનમાં જ બોલ્યા, “મારા પૂર્વ-કર્મને લીધે બાબાની નારાજી મારા પર ઊતરી છે. પણ હું તેનું પ્રાયશ્ચિત્ત કરવા ઇચ્છું છું.” બાબાને એકાંતમાં મળી બાબાની માફી માગવાનો તેમણે મનમાં નિશ્ચય કર્યો અને એ પ્રમાણે નક્કી કરી બાબાના ચરણ ઉપર તેમણે માથું મૂક્યું. બાબાએ તેના માથા પર વરદ્ હસ્ત મૂક્યો. અને તે બાબાના ચરણ દાબવા લાગ્યા. એવામાં એક ભરવાડ બાઈ આવી અને બાબાની કમર ચોળવા લાગી. તેને બાબા લાક્ષણિક ઢબે એક વાણિયાની વાર્તા કહેવા લાગ્યા, જેમાં સપટણેકરે પોતાના જ સમગ્ર જીવનની વિવિધ દશાનું વર્ણન થયેલું સાંભળ્યું. તેમાં તેના એકના એક પુત્રના મૃત્યુની પણ વાત આવી. બાબાએ જે વાર્તા કરી તે પોતાની જ છે એવું જોઈ તે આશ્ચર્ય પામ્યા. આથી તેમની ખાતરી થઈ કે બાબા સર્વજ્ઞ છે અને સર્વના હૃદયની વાત તે જાણે છે. આ વિચાર તેના દિલમાં ચાલતા હતા ત્યાં જ એ બાઈને ઉદ્દેશીને છતાં સપટણેકરને ચીંધીને બાબા બોલ્યા : “આ માણસ મારો દોષ કાઢે છે અને તેના પુત્રની હત્યા મેં કરી છે એવો મને દોષ દે છે. શું હું કંઈ કોઈના છોકરાની હત્યા કરું છું ? શા માટે આ માણસ મસીદમાં આવીને રડે છે ? હવે એવું કરું છું કે એ જ બાળક તેની સ્ત્રીના ગર્ભમાં પાછો લઈ આવું છું.” આ શબ્દો બોલી બાબાએ વળી તેના માથા પર વરદ્ હસ્ત મૂક્યો અને સાંત્વન આપતાં બોલ્યા: “આ ચરણ તો વૃદ્ધ ને પવિત્ર છે. તારી ચિંતા હવે ચાલી ગઈ. મારામાં સંપૂર્ણ શ્રદ્ધા રાખજે. અલ્પ સમયમાં તારી મનોકામના પૂર્ણ થશે.” સપટણેકરનું અંતર દ્રવી ઊઠ્યું. આંખનાં આંસુ વડે બાબાના ચરણ ઘોઈ તે ઉતારે ગયા.

પૂજનની તથા નૈવેદ્યની સર્વ તૈયારી કરી પત્નીને લઈ પોતે પાછા મસીદમાં આવ્યા. પોતે બાબાને નૈવેદ્ય નિત્ય અર્પણ કરતા હતા અને તેનો જ પ્રસાદ લેતા હતા. મસીદમાં ઘણા માણસો બેઠા હતા. તેમણે ત્યાં જઈ બાબાને પુનઃ પુનઃ પ્રણામ કર્યા. માથાં સાથે માથાં અફળતાં જોઈ બાબાએ તેને કહ્યું, “અરે ! તું વારંવાર કેમ પ્રણામ કરે છે ? નમ્રતા તથા પ્રેમથી કરેલ એક પ્રણામ પણ પૂરતા છે.” અગાઉ વર્ણવેલ ચાવડી-સરઘસનાં દર્શન પણ તે રાત્રે તેને થયાં, જેમાં બાબાને અસલ પાંડુરંગ રૂપે તેણે દીઠા.

બીજે દહાડે વિદાયવેળા સપટણેકરે બાબાને દક્ષિણાનો એક રૂપિયો આપવા સંકલ્પ કર્યો. બાબા જો પુનઃ માગે તો ના ન પાડતાં બીજો રૂપિયો વધુ આપવાની તેની ઇચ્છા હતી. કેમ કે વળતી મુસાફરીના ખર્ચ જેટલા જ પૈસા તેની પાસે બાકી હતા. તેણે મસીદમાં જઈ એક રૂપિયો ઘર્યો. ત્યારે તેની આંતરિક ઇચ્છા મુજબ બાબાએ બીજો રૂપિયો માગ્યો અને તેણે આપ્યો. બાબાએ આશીર્વાદ દેતાં કહ્યું, “શ્રીફળ લઈ જા, તારી પત્નીની સાડીમાં ઓટી છેડામાં બાંધી લેજે. કશી ચિંતા કર્યા વિના સુખેથી જા.” અને બન્ને જણ આનંદથી ઘેર આવ્યાં. એક વર્ષમાં જ તેને ત્યાં પુત્રનો જન્મ થયો. એ આઠ માસના પુત્રને લઈને આ દંપતી શિરડી આવ્યું અને બાળકને બાબાના ચરણમાં મૂકીને પ્રાર્થના કરી, ‘હે સાઈનાથ, આપે અમારા પર કરેલ ઉપકારનો બદલો વાળવા અમે અસમર્થ છીએ અને અમે કંઈક જાણતાં નથી. માત્ર અમે આપને સાષ્ટાંગ પ્રણામ જ કરીએ છીએ. અમને ગરીબ નિરાધાર સેવકોને આપ આશિષ આપો. અમારું આશ્રયસ્થાન તો આપનાં પવિત્ર ચરણ જ છે. જગતમાં તેમજ સ્વપ્નમાં અમને સેકંડો ચિંતા અને હજારો વિચારો હેરાન કરે છે. તેથી અમારું દિલ આપના ભજનમાં ચોટે એવો આપ અમને આશીર્વાદ આપો.’”

આ બાળકનું નામ મુરલીધર પાડ્યું. એ પછી તેને બીજા બે પુત્રો થયા. એક ભાસ્કર અને બીજો દિનકર. સપટણેકર દંપતીને ખાતરી થઈ કે બાબાનાં વચન કદી અસત્ય અગર નિષ્ફળ હોતાં જ નથી. એ વચનો અક્ષરશઃ સત્ય હોય છે.

સ્વસ્તિ શ્રી સંતસબ્જનપ્રેરિતે ભક્ત હેમાડપંત વિરચિતે

શ્રી સાઈસમર્થ સચ્ચરિત્રે ‘સાશંકભક્ત અનુગ્રહકરણ’

નામ ઉડતાલીસમો અધ્યાય સંપૂર્ણ ।

। શ્રી સદ્ગુરુ સાઈનાથાર્પણમસ્તુ । શુભં ભવતુ ।